

HELEN RUTTER

A FIÚ,
AKI
MINDENKIT
MEGNEVETTETETT

 COOL
SELECTION

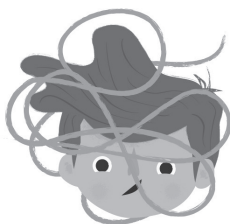
HELEN RUTTER

**A FIÚ,
AKI
MINDENKIT
MEGNEVETTETETT**

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

Lennynek és Cleónak

ELSŐ FEJEZET

- Mi a legbiztosabb módszer arra, hogy a tej ne savanyodjon meg?
- Benne kell hagyni a tehénben.

Minden nagyon fontos, amit mondok. Anyu legalábbis mindig ezt mondja nekem. Néha még hangosan is ki kell mondanom. Elég ciki. Sok mindent meglehetősen ciki hangosan kimondani az én helyzetemben.

Most is éppen ezt csinálom. Gyakorlok. Újra és újra. A tükör előtt. Elég gyakran lehet engem itt megtalálni; legtöbbször itt csacsogok. Figyelem, ahogy összehúzódik a szemem és megfeszül az állkapcsom.

– Az é-é-én nevem B-B-Billy Pliiimpton é-é-és dadogok. Az én nevem Billy Plimpton és dadogok. Az én neeem Biiiiiillly és d-d-d-dadogok.

Rögtön elvörösödik a fejem, ha dadogás nélkül tudom kimondani. De akkor is elvörösödöm, ha dadogni kezdek, mert a dadogástól az ember hülyén érzi magát. De a beszédterapeutám azt mondta, hogy gyakorolnom kell. Úgy-hogy gyakorlok. SOKAT.

Ezt a mondatot csak akkor mondom ki hangosan, ha egyedül vagyok a szobámban. Mások előtt soha. Bárcsak ne kellene elmagyaráznom, hogy valami baj van a beszélőkémme! Segít a dolgon, ha az újonnan megismert emberek már tudnak erről, és nem néznek rám csodálkozva, hogy mi bajom van. Néhányuknak kínzóan sok időbe telt, amíg leesett a dolog. Nem könnyű nézni őket, amint igyekeznek kordában tartani az arckifejezésüket. Annyi mindent lehet ilyenkor kiolvasni a tekintetükből... Azon tűnődnek, hogy talán csak viccelek. Bárcsak.

Ez a másik. Viccek. IMÁDOM a vicceket. Főleg a szóvicceket. Meglepni az embereket egy jó poénnal. Nevetni saját magamon.

– M-m-m-mit moooondott a lláma amikor kiiiirúgták a-a-a-az állatkertből?

– Alpakolom a ho-ho-holmimat.

De hogyan lehetnék vicces, ha nem tudok beszélni? Nem könnyű úgy viccet mesélni, hogy nem tudom rendesen kimondani a szavakat. Tönkreteszem a saját poénjaimat. Nagyon idegesítő. Órákon át tudom nézni a YouTube-on a humoristákat. Milyen gyorsan és könnyedén beszélnek! Milyen elégedett a közönség! Elkecseregettem próbálom másolni őket.

Nem mindig egyértelmű rögtön, hogy dadogok. Néha csak úgy tűnik, mintha hatásszünetet tartanék, máskor meg olyan, mintha ok nélkül nagyon hosszú ideig énekelnék ki egyetlen szót. Mintha azon versenyeznék magammal, hogy milyen hosszan tudok elnyújtani egy szót. Ma délután egy örökkévalóságig tartott kimondanom azt, hogy *citromos piskóta*. Éppen a kedvenc tortáinkról beszélgettünk. Annyi idő alatt, amíg kimondtam, meg is lehetett volna sütni egy citromos piskótát. Néha szinte dühös vagyok a szavakra, mert úgy érzem, hogy direkt nem akarnak kijönni a számon.

Chloe kishúgom barátnője, Aisha, átjött ma teára. Fel-le nyargalásztak a konyhában, és közben patahangokat imitáltak. Chloe imádja a pónikat. Rám jön a rosszullét, amikor bemegyek a szobájába. Mindenfelé plüsspónik hevernek, a falakat lovas poszterek borítják. Egy kicsit félek a lovaktól, de ezt sose mondanám meg neki. Úgyhogy inkább nem megyek be a szobájába.

Aisha most van nálunk először. Éppen uzsonnáztunk, amikor belekezdtem egy viccbe.

– Me-me-melyik kézzel a legjobb ííííírni?

– Miért beszélsz így? – vágott közbe Aisha.

Ilyen nyíltan, egyenesen a szemembe nézve, spagettivel a szájában.

Chloe elmagyarázta helyettem.

– Néha nem jönnek ki a száján a szavak. Tudja, hogy mit akar mondani, de az agya nem hagyja, hogy rendesen kimondja. Csak várd meg, amíg befejezi!

Aisha egy pillanatra elgondolkozott, majd beszippantotta a spagettijét.

– Nekem tetszik! – Ez jólesett. Aztán a viccen is jót nevetett. – Egyikkel sem, m-m-mert a le-le-legjobb to-tollal írni. – Ez pedig még jobban esett.

Aisha legalább őszinte volt, és egyenesen rákérdezett. A gyerekek ebből a szempontból jobban kezelik, amikor először találkoznak velem. Vagy rákérdeznek a dadogásomra, ahogy Aisha is, vagy egyáltalán nem törődnek vele. Ez a legjobb. Amikor valaki úgy tesz, mintha észre sem venné, és türelmesen megvárja, míg kinyögöm a szavakat, mert tudják, hogy egyszer majd végére érek a mondatnak. Anyu mindig azt mondogatja, hogy a világon sok problémáért az felelős, hogy mindenki annyira siet, én pedig mindenkinek csak szíveséget teszek azzal, hogy egy kis türelemre tanítom őket.

A gondok ott kezdődnek, amikor a gyerekek tudják, hogy mi a bajom. Amikor rájönnek, hogy ellenem fordíthatják

a dadogást, vagy kinevethetnek. Legtöbbször csak azt látom, hogy grimaszt vágnak egymásnak, vagy a szájukat eltakarva kuncognak, miközben mondani próbálok valamit. De ha valaki csak úgy megkérdezi, mint Aisha, azzal nincs semmi baj. Inkább ez, mint a grimaszok és kuncogások, amiket a felnőttek csinálnak amikor először találkoznak velem. Felfelé ívelő száj, összeráncolt homlok. Gyűlölöm, amikor az emberek így néznek rám. Azt akarom, hogy az emberek rendesen mosolyogjanak rám, ne pedig így. Látom az arcukon, amikor leesik nekik. Amikor rájönnek, hogy nem jókedvemből beszélek így, hanem tapasztalásom van. Ekkor megkönnyebbülnek, szinte még elégedettek is magukkal. Van, aki még menőzni is kezd, hogy ők milyen megértőek egy ilyen szituációban. Tapasztalataim szerint a felnőtteket négy kategóriába lehet sorolni:

1. A Bátorító

Nyugodtan mosolyognak, és folyamatosan olyanokat mondanak, hogy „folytasd csak”, „érdekes” és „értem”. A Bátorítókkal nincs baj. Néha azonban idegesítőek tudnak lenni, amikor túl messzire mennek, amikor olyanokat mondanak, hogy „végy egy mély levegőt” és „csak nyugi”. Azt mondani egy küszködő embernek, hogy nyugi, az olyan, mintha azt mondanánk egy tigris elől menekülő embernek, hogy „fuss gyorsabban!” Ha tudnának, így tennének.

2. A Gondolatolvasó

Ez a legelterjedtebb kategória, és szerintem egyben a legidegesítőbb is. Sok felnőtt egyébként is előszeretettel viselkedik így még a normális gyerekekkel is, velem viszont még jobban. Ez az a kategória, aki azt hiszi, hogy pontosan tudja, mit akarok mondani, és „segítőképpen” be is

fejezi a mondataimat. Néha persze teljesen mást mondanak, mint amit akarok. Legtöbbször beletörődöm a dologba, mert egyszerűen nincsen kedvem újra belekezdeni a mondandómba. Egyszer még a vécére is elmentem, pedig nem is kellett pisilnem. A moziban a jegypénztáros néni ugyanis azt hitte, hogy azt akarom kérdezni, „merre van a mosdó?“, holott én azt akartam kérdezni, hogy „merre van a pattogatott kukorica“. Egyenesen a mosdókhoz vezetett, pedig az ajtót egy hatalmas felirat és nyíl is jelezte. Úgyhogy bementem. A végén még pattogatott kukoricát sem vettem. Amikor visszaültem, azt mondtam anyunak, hogy meggondoltam magam. Azt mondta, fura vagyok. Ez is elég gyakori megállapítás, ha az ember dadog. Az emberek vagy azt hiszik, hogy buta, vagy azt, hogy fura vagy.

3. A Viccelődő

A legelszomorítóbb kategória. Azok a felnőttek, akik nem tudják hova tenni a dadogásomat, ezért „viccből” utánozni kezdenek. Higgyétek el, gyakrabban előfordul, mint gondolnátok! A minap elmentem a boltba, és meg kellett kérnem egy öreg, barna kalapos bácsit, hogy vegye le nekem a csokis tejturmixot. Úgy válaszolt, hogy „ho-ho-ho-hogyne ve-e-enném!“, majd felnevetett, mert az hitte, hogy nagyon vicces. Nem tudom, miért viselkedik így egy felnőtt. Anyyira érthetetlen, hogy néha még elkeseredni sem tudok a döbbenettől. De attól még rosszulesik.

4. A Türelmes

A legjobb kategória. Mindenkinek igyekeznie kellene ebbe tartozni, amikor egy dadogóval találkozik. Ritka kivételek ők, akik nem bánják, ha egy kicsit várniuk kell, és türelmesen végighallgatják, amíg kinyögöm végre, amit akarok.

Ez általában egy új vicc. Egy új viccre pedig sokszor sokat kell várni. Ez már csak ilyen. Minél inkább szeretnék elmondani valamit, a hangom annál inkább cserben hagy. Már ez önmagában is egy beteg vicc.

Persze nem minden Türelmes annyira jó. El nem tudjátok képzelni, mennyire feltűnő, amikor valaki vár, de valójában nem akar várni. Az a kemény. Legszívesebben ilyenkor azt mondanám, hogy: „Nyugi. Csak menj és csináld azt, amit akarsz! Hidd el, én sem élvezem.” De nem mondok ilyet, mert ez még több ideig tartana, mint amit eredetileg akartam mondani.

Visszafordulok a tükör felé, és újra megpróbálom.

– A nevem B-B-B-illy.

Anya ekkor dugja be a fejét a szobámba.

– Kihez beszélsz, Billy? – kérdezi.

– S-s-s-senkihez – mondom, és a tükörképemre mutatok.

– Egek, ha az a tükör beszélni tudna! Biztos érdekes történeteket mondana.

– A-a-amit a tü-tü-tükörbe mondok, a tü-tü-tükörben is marad, jó? – mondom a legkeményebb gengszterhangomon.

Anya elég jó Türelmes. Gondolom, volt ideje gyakorolni.

– Nos, te és a tükröd csacsoghattok még tíz percet, aztán lefekvés, jó? Holnap nagy nap lesz, szükséged van a pihenésre – mondja, aztán rám kacsint, és visszahúzza a fejét.

Ha normális lennék, akkor biztosan könnyebb lenne az első napom a Bannerdale középiskolában. Mindent megfogok tenni annak érdekében, hogy megszabaduljak ettől a dadogástól, és olyan legyek, mint mások. Talán még jobb is, mint mások. Gondolatok csak bele, én lennék a legmenőbb srác a suliban!

– Tudjátok, a Billy Plimpton, ő olyan menő és olyan vicces!

– Igen, mindenki Billy Plimptonnal akar haverkodni. Szerintem egy nap híres lesz.

– Gyerünk, Billy, mondj még egy viccet!

Ebédzünetben mindenki körbeállna, mindenki a barátom akarna lenni, és mindenki áhítattal hallgatná a vicceimet... ha meg tudnék szabadulni ettől a dadogástól. Bele sem merek gondolni, milyen lesz a Bannerdale, ha nem tudok.

Még egy listát is írtam, mi mindent fogok kipróbálni, hogy én is egy normális tizenegy éves lehessek végre. Imádok listákat írni. Mindenről listát írok. Van egy nagyon vagány rakéta alakú jegyzetfüzetem, aminek tökéletes a formája. A listákat a hálósobám falán lógó parafa táblára függesztem, kipipálom, amit már megcsináltam, vagy új dolgokat írok hozzá, ha eszembe jut valami. Már tele van listákkal a tábla. Szerintem hamarosan szereznem kell egy új táblát. Talán a születésnapomra azt kérek. Íme a kedvenc listáim:

A TÍZ LEGJOBB VICC

Ez folyamatosan változik. Jelenleg ez az első:

- Elnézést uram, megmondaná, hogyan jutok el a postára?
- Az attól függ. Kocsival van?
- Nem.
- Akkor gyalog.

DOLGOK, AMIKTŐL CHLOE SÍRVA FAKAD

Elsőre gonosz listának tűnik, de nem annak szántam. Chloe a leghülyébb dolgokon tud sírva fakadni. Úgyhogy egyszer, amikor nagyon unatkoztam, írtam erről egy listát.

Akkorákat nevetek, amikor elolvasom! Jelenleg ez a top három:

1. Amikor ráfogom, hogy ő pukizott.
2. Amikor azt mondom neki, hogy unikornisok nem léteznek.
3. Amikor pucér lábbal tapizom a plüssmacijait.

És a lista, ami most a legfontosabb:

HOGYAN SZABADULHATNÉK MEG A DADOGÁSTÓL?

1. Gyakorolj a tükör előtt!

A beszédterapeutám legjobb tanácsa. Kedvelem őt, de eddig nem igazán vált be a tanácsa. Ötéves koromban kezdtem el dadogni. Anya szerint azután, hogy majdnem belefulladtam egy úszómedencébe. Én nem vagyok benne biztos, hogy tényleg emlékszem arra, hogy a víz alatt vagyok, vagy csak képzelem, hogy van ilyen emlékem. Mint amikor valamire csak egy fotóról emlékszel, nem pedig a valóságból. Vagy amikor olyan sokszor hallottál egy sztorit, hogy már azt hiszed, te is ott voltál, pedig nem is. A lábam a medence alját keresi, de nem éri el. Pánik. A lábam rúgkapálni kezd, fölöttem emberek tompa hangja hallatszik. Azóta sem rajongok a medencékért.

Anya szerint másnap kezdtem dadogni. Legalábbis Sue-nak ezt mondta. Kiderült, hogy a dédapám is dadogott. Sue azt mondta, hogy néha öröklődik. Úgyhogy anya mindig erre fogja. A medencére és a dédapámra, akit nem is

ismertem. Nem vagyok biztos ebben a fulladásos dologban. Láttam magamról sokkal korábbi videófelvételeket. Hároméves koromban én tartottam a gyűrűt anya és apa esküvőjén. Kis mellényem is volt. Van egy felvétel, amin négyévesen egy kopogtatós viccet mondok. Apa szerint már akkor imádtam a vicceket, amikor még nem is értettem őket. A felvételen hallatszik, hogy azt mondom: „kopp-kopp”, aztán apa hangja hallatszik a kamera mögül. „Ki az?” Aztán azt mondom: „puki”, és úgy kezdek röhögni, mint egy idióta. Nem válaszolok, újra apa hangját lehet hallani: „Puki ki?” Én pedig úgy röhögök, mintha ez lenne maga a vicc, pedig hát semmi értelme. Apa azt mondja, hogy annak idején minden alkalommal hisztérikus röhögés jött rám, amikor meghallottam a *puki* szót. Gondolom, elég idegesítő lehetett mindenki számára. Örülök, hogy nőttem azóta egy kicsit, és a vicceim is fejlődtek egy kicsit, bár nem is osztom meg őket sok emberrel. Azt viszont már nem hagyom, hogy apa felvegye, amint vicceket mesélek. Az ki van zárva.

Azt hiszem, már ezen a videón is kihallatszik egy kicsit a dadogás. Csak annyi történt, hogy ötéves koromra rosszabbodott. Sue szerint akkor erősödhetett fel, amikor Chloe elkezdett beszélni. (Mindig az *erősödött* szót használja a *rosszabbodott* helyett. Szerintem azért, hogy ne érezzem azt, hogy a dadogásom egy negatív dolog. Pedig hát az. De az *erősödött* jobban hangzik, mint a *rosszabbodott*.) Szóval akkor Chloe már félbe tudott szakítani. Szerintem logikusabbnak tűnik, mint a fulladásos dolog. Szerintem anya nem akarja Chloe-t hibáztatni. Egyszerűbb egy medencére vagy egy sosem látott dédapára fogni. Aztán egy hosszú időre eltűnt a dadogásom, de hatéves koromban visszajött. Ekkor kezdtem el járni Sue-hoz. Úgy két éve beszélek magamhoz a tükörben, szóval az ember azt

hinné, hogy ha tényleg segít, akkor mára már lenne valami eredménye. Talán segít is, és ha abbahagynám ezeket a kis monológokat, akkor még jobban dadognék. Azt pedig nem akarom megkockáztatni.

2. Olvasd el az *Élet dadogás nélkül* című könyvet Sophie Belltől!

Anya elvitt iskolaszereket és könyveket venni a suliba, és sunyiban megvettem egy kuponnal, amíg kiment a vécére. Nem akartam, hogy anya tudja, ennyire meg akarok szabadulni a dadogástól, mert akkor még jobban aggódna, és újra és újra le akarna ültetni, hogy „megbeszéljük” a dolgot. Az egész boltban ez volt az egyetlen könyv a dadogásról. Igyekeztem laza maradni, amikor anya kijött a vécéről, de teljesen befeszültem, és amikor kifelé mentünk, neki mentem egy polcnak. Feldöntöttem egy hatalmas kartonpapír egeret és egy rakás könyvet. Anya kétbalkezesnek nevezett, és vissza kellett pakolnunk az összes könyvet. Holnap kezdem el olvasni.

3. Próbáld ki azt a gyógynövényteát, amiről az interneten olvastál, és aminek *Matricaria recutita* a neve!

Na ezt mondjátok ki dadogással! Én megpróbáltam, és nem lett jó vége. Egy John nevű dadogós bloggernél olvastam róla. Azt írta, hogy segít megnyugtatni a „túlstimulált agyat”. Talán nekem is ilyen agyam van. Egy hónapig minden reggel inni fogok. De előbb találnom kell egy boltot, ahol kapni lehet. Már a Tescóban és a Lidlben is néztem, de egyikben sem volt. Addig is gyűjtöm rá a zseb-pénzt.

4. Imádkozz a Beszédistenhez, hogy Sue, a beszédterapeuta találjon valami varázslatos gyógymódot!

Erre nem sok reális esélyt látok, mert a beszédterapeuták nem így működnek. Nem tudják meggyógyítani a dadogást, de tudnak rajta javítani. Gyakorlatokat adnak fel, megmondják, hogy vedd a levegőt, és kikérdeznek, hogy mi okoz gondot, nemcsak a beszéddel kapcsolatban, hanem úgy általában. Sue vidám és kedves, bongyor hajában ősz tincsek vannak, és mindig olyan nyakláncokat visel, amik úgy néznek ki, mint a hatalmas cukorkák. Eddig nem sokat javítottunk a dadogásomon, pedig már évek óta járok hozzá. Talán az imádkozás mellett foglalkozhatnék egy kicsit Sue házi feladataival is. Legutóbb adott egy füzetet, amiben egy csomó karakter van, akiknek emlékeztetniük kellene engem arra, hogy úgy beszéljek, ami segít a dadogásomon. Ők a Simák. Minden technikához van egy külön karakter:

- Csúszó olyan, mint egy kukac, és az a dolga, hogy emlékeztessen rá, hogy lassan beszéljek. Tudom, nem egy kreatív név.
- Nagy Puha (ez is zseniális név!) dolga az, hogy emlékeztessen, puha hangokat adjak ki. A lány hang az, amikor próbálsz figyelni rá, hogy ne nyomd meg a szó eleji mássalhangzókat. Kicsit olyan, mint amikor unottan beszélsz, vagy nem akarod kimondani rendesen a szavakat. Próbálgátok csak ki: mondjátok ki a *kép* szót a *K* hang nélkül, de úgy, hogy azért érthető legyen a *kép* szó! Fura, mi?
- A Ravasz egy *ő* hangot csempész be a szavaid elé. Szóval, ha, mondjuk, mindig megakadsz az *S* hanggal kezdődő szavaknál, akkor tegyél eléjük egy

kis ő hangot. Így lesz például a *sajtból ősjajt*. Sue szerint senki sem veszi észre, de nekem elég feltűnőnek tűnik. Miért jobb az *ősjajt* a *s-s-sajtnál*? Én csak azt szeretném, ha úgy tudnám kimondani a *sajt* szót, mint mindenki más.

A füzetben minden karakterről van egy kis rajz is. Nagy Puha olyan, mint egy nagy hógolyó, még egy kék sálat is tekertek rá. Ravasz lenne a menő krapek. Ki a fene mond olyat, hogy krapek? Elég ciki. Néha azt gondolom, hogy az ilyen szavakat leíró felnőttek mellé kellene egy gyerek szerkesztő, hogy ne írjanak le olyan marhaságokat, mint a „menő krapek”. Szerintem ezek a Simák elég gyerekesek, de Sue imádja őket. Azon gondolkodom, vajon még akkor is velük fog-e példálózni, amikor már tizenkét éves leszek? Remélem, nem. Nem akarok még felsőben is Csúszóra és Nagy Puhára gondolni.

Holnap túl kell élnem valahogy az első napomat a Bannerdale-en. Talán nem is kellene megszólalnom, mutogathatnék is akár, mint Charlie Chaplin. Biztos vagyok benne, hogy jól sülné el a dolog egy iskolányi dühös tinédzser között. Miközben épp ütnek, azt mutogatom, hogy „Légyszi, ne bántsatok! Kicsi vagyok, és gyenge.”

De legalább tiszta lappal kezdek egy új helyen. Akárki lehetek, aki csak akarok, mert senki sem ismer. Talán tök más lesz, mint ahogy elképzelem, és rengeteg új barátom lesz, akiknek fogalmuk sem lesz róla, hogy dadogok. De félek is, mert tudom, hogy több gyerek lesz ott, aki kinevet-het, mint az általánosban.

Általánosban már legalább mindenki megszokott engem. Már annyira megszokták, hogyan beszélek, hogy sokszor meg is feledkezem a dadogásomról. Mrs. Jacksonnal, a tanárossal sincs semmi gond. Mindig ugyanazokat a gyerekeket szólította fel, ami jó dolog (mert én nem vagyok

közöttük), és még az sem érdekli, hogy a térdemen dobolok a ceruzámmal. (Nem úgy, mint Mr. Allsopot az előző évben. Ő gyűlölte, amikor ezt csináltam!)

– Billy Plimpton, tizedjére mondom, hagyd abba! – mondta mindig.

A hatodik év volt a legjobb, mert én voltam a legnagyobb. (Már nem méetre, mert kicsi vagyok, hanem én voltam a legidősebb). A nálam idősebbek közül már mindenki elment, így nem volt, aki kilökdössön a sorból az ebédre várva. Ez jó dolog. Az ünnepeken a hatodikosoknak fenntartott padokra ülhettem, és ebédszünetben kimehettünk a parkba.

Általánosban Ash volt a legjobb barátom. Abban nem vagyok biztos, hogy neki is én voltam-e a legjobb barátja, de az biztos, hogy nekem ő volt. Minden kedden eljött hozzánk iskola után, mert az anyukája jó barátja az én anyukámnak.

Így aztán nem volt más választása, mint hogy a barátom legyen, de szerintem annyira nem bánta. Sokszor rajtam gyakorolta a tizenegyeseket az udvaron.

Amikor a jelentkezési lapon az első helyen jelöltük meg a Bannerdale-t, jó érzés fogott el, pedig az osztálytársaim közül mindenki a Hillside-ba akart menni.

– Nem fog hiányozni Ash? – kérdezte anya, mielőtt a „Beküldés” gombra kattintott volna.

– Attól még fogok ta-ta-találkozni Ashel. Mert mindig ta-ta-találkozol az anyukájával.

– Persze, szívem. Csak nem akarom, hogy magányosnak érezd magad.

Nem mondtam meg neki, hogy egyébként is mindig magányosnak érzem magam. Hogy Ash a suliban nem igazán lóg velem. És hogy valójában senki sem. Ebédkor a menő srácokhoz próbált csapódni. Ők mindig a lépcső körül gyülekeztek, és youtuberekről beszélgettek, én meg az

ötödikesekkel kosaraztam. Ezért választottam a Bannerdale-t. Hogy tiszta lappal tudjak kezdeni. Azt se mondtam meg anyának, hogy Ash azt mondta, többé nem fog átjönni keddenként sulis után.

Az általános utolsó napján, amikor mindenki aláírta a másik pólóját, felnézett rám.

– Mivel más suliba fogunk járni, az lesz a legjobb, ha új barátokat szerzünk, és egyébként is, anya azt mondta, hogy keddenként egyedül is otthon maradhatok, amíg ő hazaér. Sok sikert a Bannerdale-ben!

– Ó, oké – feleltem. – Í-í-í-í-í-í alá a-a-a-a – kezdtem, de ő már vissza is ment a menő srácok közé. Sohasem volt bunkó velem, és soha nem nevette ki, hogyan beszélek.

A többiek néha kinevettek. Amikor fel kellett olvasnom valamit az osztály előtt, vagy bégetnem kellett a karácsonyi műsorban. Mrs. Jackson úgy gondolta, a bárány lesz a legjobb szerep nekem. Tudta, hogy szeretem a vicceket, és megkért, hogy keressek egy bárányos viccet a műsorra. Valójában nem volt rossz ötlet, a bárány mindig bégetett, mindegy, hogy a többiek mit mondtak. És a bégetésnek mindig volt értelme is. Mint amikor Mária azt kérdezte, hogy:

– József bement a kocsmaiba?

Én pedig azt feleltem, hogy:

– Beeee.

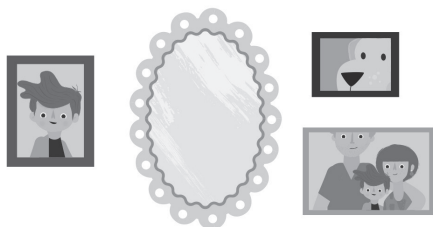
Az osztályban mindenki nevetett. Még az anyukák és apukák egy része is, még a szájukat is eltakarták. Az egyik legrosszabb napom volt az iskolában, és az egész karácsonyi szünet alatt nem tudtam kiverni a fejemből. Az emberek arca, ahogy nevetnek, de nem néznek rám, a grimaszok... de Ash nem. A báránymaszkomon keresztül néztem őt, de semmit nem láttam az arcán. Csak várta, hogy abbahagyjam a bégetést. Ezért volt ő a legjobb barátom. És ezért is kell elmennem valahova máshova, ahol

senki sem tud erről a karácsonyi műsorról, vagy az összes többi alkalomról, amikor dadogtam. Talán máshol több olyan embert ismerek majd meg, mint Ash, akik nem nevetnek együtt a többiekkel.

Ettől félek a legjobban a Bannerdale-lel kapcsolatban. Hogy mindenki rajtam nevet. Azt akarom, hogy velem ne vessenek, a vicceimen, és ne rajtam. De amíg a dadogásom el nem múlik, addig még viccet sem tudok mesélni. Mert ha megpróbálok viccet mesélni, akkor nem a viccen fognak nevetni. Pont, ahogy a karácsonyi műsoron. Én lennék a csattanó a vicc végén.

Ha nem hallanak dadogni, akkor nem is nevetnek ki, ugye? Ezért próbálok meg a lehető legkevesebbet beszélni. Egy szót sem szólni. Amíg nem végzek a listámmal. Akkor aztán elmúlik majd a dadogásom, és akkor már nem Billy Plimpton leszek, a Dadogós Srác, hanem Billy Plimpton, a Legviccesebb Srác a Suliban.

Drukkoljatok!

MÁSODIK FEJEZET

- **Miért nincs haja a halnak?**
- **Mert sosem tudná megszárítani.**

Újra a tükörbe nézek, és nagyot ásítok. A hajam úgy néz ki, mint egy madárfészek, és csipák vigyorognak a szemem sarkában. A tükörben látom magam mögött az ajtóra akasztott Bannerdale-egyenruhát. Egyszerre tűnik komolynak, ijesztőnek és izgalmasnak.

– Jó reggelt! – mondom a tükörbe, és a fejem fölé nyújtóztatom a karomat.

Aztán közelebb hajolok, és jól megnézem a tükörképemet. Nincs összehúzza a szemem, az arcvonásaim nyugodtak. Valahogy mások. Először csak egy halvány reménysugár, egy kósza ötlet, hogy valami talán megváltozott. Volt már ilyen korábban is, általában valami jeles esemény előtt, amikor tudtam, hogy beszélnem kell majd. Hagyom, hogy elragadjon a pillanat, és elképzelem, hogy az éjjel csoda történt. Talán most tényleg. Zakatolni kezd a

szívem, és csak úgy duzzad bennem a remény. Talán tényleg megtörtént. Éjszaka meggyógyultam?

– A nevem Billy...

Tényleg sikerült! Megcsináltam! Vége, megszűnt a dadogásom! Pont iskolakezdés előtt! Megszűnt a dadogásom! Aztán folytatom.

– P-p-p-Plimpton.

A szívem a gyomromig zuhan, és nevetségesnek érzem magamat. Bemutatok a tükörképemnek.

Néha arra gondolok, hogy talán jobb lenne többé nem reménykedni. Mert a végén úgyis csak szomorú leszek. Elegem volt az egészszööl, úgyhogy inkább magamra húztam az új egyenruhámát. Aztán meghallottam anya hangját, ahogy kiabál, hogy siessek.

Reggeli után anya a nyakkendőmmel babrál.

– Olyan pici vagy! Túl kicsi vagy még a felsöbör évfo-lyamhoz.

– A-a-anya e-e-elég! – csattanok fel, és gyorsan begombolom a pulóverem felsöbör gombját, hogy ne macerálja tovább a nyakkendömet.

Apa rám mosolyog a müzlijébööl.

Apa most már itthon van. Mindig. Mült héten a helyi csatornánál kapott állást, ő veszi fel a híradót és az időjárást. Apukám operatör. Egykoron sporteseményeket vett fel, és sokat volt távol. Tavaly még az olimpiára is elment. Néha azt érzem, hogy valójában nem is tagja a családunknak, vagyis nem úgy, mint mi, többiek. Inkább olyan, mint egy utazó, aki néha benéz hozzánk. Egyszer, amikor már azt hitték, hogy alszom, a konyhában veszekedtek anyával.

– Jézusom, Ian, sokkal könnyebb, amikor nem vagy itthon! – mondta anya fáradt hangon.

Kibújtam az ágyböl, leosontam, és leültem a legalsó lépcsöre, hogy jobban halljam őket. Mindig ezt csinálom. Aztán

hallottam, hogy anya erősen bevágja a hűtőajtót, és mérgeesen elindul az ajtó felé. Éppen csak felértem a lépcső tetjére, mielőtt meglátott volna.

Olvastam egyszer egy könyvet egy fiúról, akinek a szülei elváltak. Az egész ilyen éjszakai veszekedésekkel kezdődött. Úgyhogy amikor meghallottam az én szüleimet is veszekedni, rögtön erre gondoltam. Ott ültem a lépcsőn, pánikba estem, és azon gondolkodtam, mit tehetnék, hogy abbahagyják. Azon gondolkodtam, hogy talán az egész az én hibám. Azóta igyekszem kivenni a fejemből ezt az egész válás dolgot, de alvás előtt mindig eszembe jut. Azóta nem hallottam őket veszekedni. Leszámítva azt, hogy kinek kellene kipakolnia a mosogatógépet. Szerintem az emberek nem szoktak a konyha rendbetétele miatt elválni, nem?

Apa azt mondja, hogy a híradók felvétele nem olyan izgalmas, mint a sportesemények, „de néha vannak az életben fontosabb dolgok is, Billy.” Gondolom, ránk értette. Boldognak tűnik. Boldog, hogy itthon lehet. És anya is. Elkezdtek hülyéskedni egymással. A minap anya elbújt a szennyeskosárban, hogy megijessze apát. Olyanok, mint a gyerekek. Örülök, hogy jól érzik magukat, és annak is, hogy félretették ezt az egész válás dolgot. De attól még kínos egy kicsit.

Az iskolabusz megáll az utcánk végében. Anya és apa lelkére kötöttem, hogy ne integessenek nekem az ajtóból. Ki akarták hozni Chloe-t is a buszmegállóba a kis pomponjaival. El tudjátok képzelni? Létezik annál cikibb dolog, mint hogy a kishúgod egy pár rózsaszín pomponnal táncikál a buszmegállóban anyukád és apukád körül? Amikor rávágtam, hogy ez esélytelen, úgy tettek, mint akik elszomorodnak. Apa még hangosan sírást is imitált.

– De hát szeretünk! – nyüsztített.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Az iskolabusz elég menő. Magas háttámlás bársonyülések. Nem hagyományos emeletes buszt küldenek, mert erről a környékről nem járnak sokan a bannerdale-be. A mi utcánkban csak én állok a buszmegállóban bannerdale-es egyenruhában. Nem bánom.

Az én osztályomból csak én és Skyla Norkins jelentkezett a Bannerdale-be. Kicsit ő is magányos. Mindenki más a Hillside-ba ment. Piros pulcsit viselnek, amin ott díszel az iskola logója. Nadrág nincs az egyenruhájukhoz, azt vehetnek fel, amit csak akarnak. Nem úgy, mint a Bannerdale-ben. Kiderült, hogy ott még azért is megrovás jár, ha az embernek nincs betűrve az inge.

Amikor elmentünk megcsináltatni az egyenruhámat, egy barna ajtón keresztül fel kellett mennünk egy kis sportbolt emeletére. Emlékszem, arra gondoltam, hogy ez nagyon fura hely iskolai egyenruhát vásárolni. Megkérdeztem anyát, hogy kamuruhát akar-e venni nekem. Felnevetett, de nem válaszolt. Pedig nem vicceltem. Néha nem tudom, mit higgyek, amikor anya nevet. Velem nevet, vagy rajtam? Amikor azonban elmondtam neki a legújabb kedvenc viccemet, sehogy sem nevetett.

– Mit mond a meditáló tojás?

– Ommmmmmlett.

Hogy létezik, hogy valakinek nem vicces egy meditáló tojás? Még hülye hippy arcot is vágtam, és egy meditációs pózt is felvettem. Azt hittem, imádni fogja ezt a viccet, mert anya jógázik, és mindig megpróbál rávenni, hogy medítáljak, és hülye hangoskönyveket tesz fel nekem, amik arról szólnak, hogy időtlen zenére lebegjek el a felhők között. De egyáltalán nem nyugtatnak meg. Éppen ellenkezőleg. Felpörgetnek.